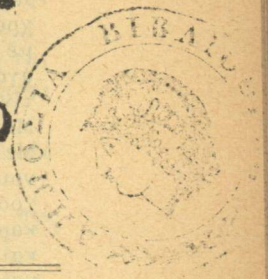

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 3^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑτάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ

Κανείς ως μη με αγαπή! Κανείς! Γιατί 'στό πρότο βλέμμα του θά νοιώσω μέσα του την ψύχρα που κλείω μέσ' 'στά στήθη μου, την κρυάδα ενός μνημείου! Ω! Μη μ' αγαπάτε, γιατί 'μπορεί να σάς φανώ κολασμένος, 'μπορεί ν' ανατριχιάσετε και μονάχα αν με κυττάσετε για μιὰ στιγμή! Είμαι κολασμένος! Μιά φορά αγαπήθησα, μα πολύ αγαπήθησα, πέρασαν τώρα πέντε χρόνια, και αγάπησα τόσο πολύ—πολύ βαθιά, με ένα αίσθημα ψηλό, άπιαστο. Και 'στην αγάπη μου αυτή τή μεγάλη, ένα περίγελο αυτινής, ένα σαρκαστικό, ανέβηκε 'στά χείλια της. Με 'πέρασε για τρελλό! Πέρασαν πέντε χρόνια! Με πίκρα 'που έκλειε 'στά στήθη μου, με πόνο και με δάκρυα, 'πέρασαν τα πέντε αυτά χρόνια! Και τώρα μιὰ νέα αγάπη φύτρωσε 'στη καρδιά μου, ένας νέος έρωτας, που φοβούμαι και τρέμω, που τόν συλλογοῦμαι! 'Αγαπήθησα και εδῶ βαθιά χωρίς να 'νοιώσω την ιεροσυλία που έκανα για την πρώτη αγάπη μου! Αν ομόνησα 'κείνη 'που πέντε χρόνους έτρεφα μέσα στης περὶ μεγάλης ελπίδες της καρδιάς μου και τή νέα αγάπη έντυσα τὸ φῶρεμα της χαράς, τὸ φῶρεμα της ελπίδας, τὸ φῶρεμα τοῦ φόβου! Μέσα 'στά μάτια της τὰ γαλανὰ αντίκρυσα τὴ γλυκάδα μιᾶς ζωῆς εὐτυχισμένης, σ'ένα ερμηκὸ σπήτι, που τὸ σκεπάζουν μεγάλα πλατάνια, καὶ ὁ ἀέρας περνᾷ οὐραγιζόντας ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὰ κλαδιά, μέσα 'στά γαλανὰ μάτια της ἀντίκρυσα μιὰ ζωὴ γεμάτη λατρεία και ὄνειρα γλυκά, κάτω ἀπὸ τὰ παχειὰ φυλλάδια τῶν λευκῶν, που ἀχόρταγαις θά ἄκουαν τὰ ἐρωτικά μας λόγια και θά ἀντιλαλοῦσαν τὸν ἦχο ἑνὸς γλυκοῦ φιλιῶ! Καὶ μέσα 'στά ὄνειρα αὐτὰ τὰ γλυκά, αἰσθάνθηκα τὴ κρυάδα της πρώτης μου αγάπης, τοὺς πόνοους μου, της αγωνίας μου! Καὶ ἔτρεμα μίπως κι' ἡ δεύτερη αγάπη μου εἶναι ὅαν τὴν πρώτη, ὅταν ἀντίκρουζα τὰ γαλανὰ μάτια της κόρης αὐτῆς. Ω! 'Αγαπῶ πολύ! Καὶ ὁ φόβος με σέρνει 'στό μνημείο της ποῦτης μου αγάπης, 'που βλέπω τὰ κομμάτια της καρδιάς μου πεταμμένα εδῶ και 'κεῖ ἀλύπητα, ὅαν κόκκαλα νεκροῦ! Καὶ κλαίοντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν τάφο της περασμένης αγάπης, θυμήθηκα τὴν καινούργια αγάπη, 'που ζωντανὴ με ὅλα τὰ θέλητρα εὐτυχισμένης ζωῆς μου παρουσιάζοντο ὅαν ἐφιάλτου, 'στά θοὰ μου μάτια! Ω! Γιατί να αγαπῶ τόσο πολύ, ὅταν αγαπῶ! Σὰν ὄνειρο περνᾷ ἀπ' ἐμπρός μου ἡ ματιὰ τοῦ νέου μου αὐτοῦ ἐφιάλτου, ὅαν να μου φωνάζη. Στάσου! Μὴν αγαπᾷς. Καὶ ἐκεῖνος που με τραβᾷ να με γυρίση πίσω ἀπὸ τὸ νέο τάφο που ἐγὼ με τὰ χέρια μου ἀνοίγω της καρδιάς μου, ἄλλο περὶ δυνατό χέρι με σπρώχνει 'μπροστά και μου λέει! 'Αγάπα! 'Αγάπα, φτωχὴ καρδιά, για να ἀντλήσης ζωὴ για τὰ μαρμαμένα στήθεια σου, 'που νεκρώθηκαν ἀπὸ τὴ παλιὰ αγάπη. 'Αγάπα, γιατί ἡ μόνη ἀγκυρὰ της ελπίδας σου εἶναι αὐτός ὁ νέος σου ἔρωσ, ἡ σωτηρία σου ἡ ἀναπόδοσις 'στό νέο σου μεγάλο αἶσθημα! Ω! Φοβοῦμαι! Φοβοῦμαι και με τοὺς δύο μας, γιατί 'μαι κολασμένος και ὅπου πατήσω φέγω τὴ δυστυχία. Α! Μὴ γελάτε! Μὴ γελάτε, ἀθῶα πλάσματα, που με διαβάσετε. Μὴ γελάτε, ἀθῶα κορίτσια, που διακρίνετε τὸν πόνο μου. Μὴ γελάτε γιατί τὸ γέλοιο σας

εἶναι νέα πληγὴ τοῦ στήθους του, που ἄθελα κυττᾷ, και ματώνει τὴν καρδιά του! Τὸ παράπονο ξεχύλισε 'που πλημμυροῦσε τὸ στήθος μου! Καὶ ἡ νέα αγάπη ἔρχεται για να σκορπίση τὰ ερείπια τοῦ στήθους μου, της πρώτης αγάπης τὰ συντρίμια που ἄφησε 'στά πονεμένα στήθεια μου! Κολασμένε! Πάλι αγαπᾷς! Πάλι θέλεις να αγαπήσης. Νέον ν' ἀνοίξης τάφο 'στη καρδιά σου! Καὶ με κλεισμένα τὰ μάτια ἀνοίγεις, χωρίς να θέλεις, ἄλλη 'μπροστά σου ἀβύσσο, ἄλλο νεκροταφεῖο 'στά βλέμματά σου φέρνεις!

Γιατί να μὴ νεκρωθῆ ἡ καρδιά αὐτὴ που ἄπονα μου σπαράζει τὰ σπλάχνα, γιατί 'στό νέο αὐτὸν ἔρωτα να μὴ κλείση τὰ μάτια της! Βαδανιστήρια! Γέλα, δαίμονα, γέλα, παιδὸ τῆς Παφίας. Γέλα σὺ με τὸ δάκρυ και τὸν πόνο τοῦ ἄλλου. Μὴ σε νοιάζει αν ὁ ἄλλος δυστυχῆ! Μὴ σε νοιάζει αν ὁ ἄλλος πνίγεται ἀπὸ τὴν ἀπελπισία και ἀπὸ τὸ παράπονο!

Μάρτιος 1903. ΒΑΣ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

★ ΑΒΥΣΣΟΙ★

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

'Ανέμοι ἰσυχάσατε και θάλασσα κοιμήσου, Πουλάκια σιωπήσατε θεοῦ μὴν ἀκουσθῆτε, Ω! κόσμοι, σταματήσατε για να μ' ἀφηγηρασθῆτε.

Παιδί της ἡδονῆς κι' ἐγὼ ὅπως και τόσο ἄλλοι μιὰ ἔπαρξις ἐφήμερος, ζωὴ μ' ἀνθρώπου κάλλη. Παιδί κι' ἐγὼ της ἡδονῆς, τοῦ πόνου, ὅπως ὅλοι μιὰ νύχτα ἐγεννήθηκα 'στὴς Γῆς τὸ περιβόλι, ἄλλης ζωῆς συνέχεια, ἄλλης ζωῆς κομμάτι. ἔξρω κι' ἐγὼ πῶς βρέθηκα σ' αὐτὸ τὸ μορολάτι.... Δέσμιος!.... Ω! και ποῦ ζωὴ δὲν εἶνε δεσμευμένη! — Ποιὸ δέντρο ὅπου γεννηθῆ ἐκεῖ και δὲν πεθαίνει, Κ' εἶμαι της Γῆς ὁ γίγαντας—τοῦ κόσμου ἕνα σκουλίκι— ἕνας θεὸς με ἔπλασεν ἀπὸ δέντρο, ἀπὸ φύκι και ὁ θεὸς εἶν' ἡ ζωὴ και της ζωῆς μιὰ στάλα εἶμαι κι' ἐγὼ, που ἔκλεψα ζωὴ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα κι' ἔγινε της ζωῆς, ζωὴ, ποτε μου δὲν πεθαίνω δύναμις ἐγεννήθηκα και δύναμις θά μένω!

† ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

Δημοσιεύομεν ἀνωτέρω τὸ «Τραγοῦδι της Ζωῆς» τοῦ πολυκλαύστου ποιητοῦ Μήτσου Παπασπύρου λοβόντες αὐτὸ ἐκ της ποιητικῆς αὐτοῦ συλλογῆς "Αβύσσοι". Ὁ δυστυχῆς 10 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ ἔργου του ἀπέθανε νεαρός, ἀπωλέσαντος τοῦ Παρνασσοῦ ἑνὸς τῶν καλλιτέρων τέκνων του.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΙ' Η ΠΑΝΕΜΟΡΦΗ

Εἶταν ἕνα βασιλόπουλο που ἦρθε σ' ἡλικία να παντρευτῆ, ἄλλὰ δὲν πατρεύονταν, γιατί δὲν εὔρισκε γυναῖκα της ἀρεσιᾶς του. Μία κίσσα, ποῦχε σὶδὸ κλουβὶ και τὴν ἔθρεψε κάθε πρωτὸ μόνος του, τοῦ λέει μιὰ μέρα ἀπὸ τὲς πολλῆς:

— Βασιλόπουλό μου! τί καταλαβαίνης, που μ' ἔχεις φηλακισμένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβί, και κάθε μέρα κοπιάζεις να με θρέφης;

— Καὶ τί διάφορο θᾶχω, αν θὰ σ' ἀφήσω να φύγης;

Τῆς ἀπολογήθηκε τὸ Βασιλόπουλο.

— Τί διάφορο θᾶχης; (Τοῦ ἀπάντησε ἡ Κίσσα) Πρῶτα-πρῶτα δὲ θὰ κοπιάζης να με θρέφης· δεύτερο θᾶρχωμαι μόνη μου και τὸν καιρὸ που θέλεις να σιολίζω τὸ δοξαῖό σου, θὰ βρισκωμαι σὶδὸ κλουβί· τρίτο ἐκεῖ που θὰ φέρνω γύρα, πετώντας ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά σὶτην ἄλλη, θὰ προσπαθῆσω να σοῦ βρῶ τὴν πανέμορφη γυναῖκα, που γυρεύεις.

'Αρεσε αὐτὴ ἡ ὁμιλία σὶδὸ Βασιλόπουλο, της ἀνοῖξε τὸ κλουβὶ και της εἶπε:

— 'Ωρα σου καλή! Εἶσαι ἐλεύτερη!

Πέταξε ἡ Κίσσα κατὰ τὰ λόγια κι' ἔγεινε ἄφαντη. Ὀλημέρα χάρηκε τὴ λευτεριά της, τσίμπησε δᾶνθε κεῖθε ἀπ' ὅ,τι τρῶν ἡ κίσσες και τὸ βράδυ ἦρθε πάλι σὶδὸ κλουβί. Ἄμα τὴν εἶδεν τὸ Βασιλόπουλο χάρηκε και τὴ ρώτησε:

— Πῶς πέρασες σήμερα;

— Καλά, τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ Κίσσα, καλύτερα ἀπὸ χθές.

— Μοῦβρες τὴν ὄμορφη που μοῦ ὑποσχέθηκες;

Τὴ ρώτησε τὸ Βασιλόπουλο πάλι.

— Δὲ μποροῦσα χιῆς (τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ Κίσσα) ἤθελα πρῶτα να χοριάσω τὰ παλιὰ μου τὰ κατοικιά, να ἰδῶ τὲς φιλινάδες μου.. Ἄπὸ αὔριο θ' ἀρχίσω να φάχω.

'Αληθινὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ἡ Κίσσα ἔρχισε να φάγη. Πέρασε χωριά και πολιτεῖες και δὲ μποροῦσε να βρῆ ὄμορφη νύφη για τὸ Βασιλόπουλο.

Μιὰ μέρα ἐκεῖ, που στέκονταν σ' ἕνα δένδρο βλέπει μιὰ μάγνα με τρεῖς κορασιδες πολὺ ὄμορφες, ἄλλ' ἡ τρίτη, ἡ μικρότερη, εἶταν ὄμορφότερη ἀπ' ὅλες. Εἶπε μέσα της:

— Να νύφη για τὸ Βασιλόπουλό μου!

'Η Κίσσα δὲν ταράχθηκε καθόλου, ἀπὸ τὸ δένδρο κι' ἡ μάγνα με τὲς θυγατέρες της μάζωσαν ἡ καθεμιὰ ἀπὸ ἕνα ζαλίκι σιγνόςυλα και ξεκίνησαν για τὸ σπίτι τους. Ἡ Κίσσα τὲς πῆρε ἀπὸ τὸ κοντὸ για τὰ μάθη τὸ χωριὸ τους και τὸ σπίτι τους. Σὲ λίγη ὄρα ἔφτασαν σὶδὸ χωριὸ και σὶδὸ σπίτι τους. Τὸ σπίτι τους εἶταν πολὺ

φτωχικό, ἄλλ' ἄσισαφτε ἀπὸ τὴν παστριά του.

'Η μάγνα εἶταν χήρα κι' ἡ θυγατέρες της ὄρφανες ἀπὸ πατέρα, και ζοῦσαν με τ' ἀργατικό. Στὴν ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ εἶταν μιὰ κερασιά με κόκκινα κεράσια, κι' αὐτοῦ ψηλὰ ἀνέβηκε ἡ Κίσσα και κἀθήρε. Ἄρχισε να νυχιόνη, και βγήκε ἡ μάγνα τῶν κορασιῶν να βγάλη σκοροδορομμυδα ἀπὸ τὸν κῆπο. Τότε ἡ Κίσσα της φάναξε σιγανὰ σιγανὰ.

— Τὴν πρώτη σου τὴν κορασιά πάντρευ'τη, τὴ δεύτερη πάντρευ'τη, τὴν τρίτη μὴν τὴν παντρεύης!

Και λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Κίσσα πέταξε και πάη σὶδὸ κλουβὶ της.

Τὸ Βασιλόπουλο, ἄμα εἶδε τὴν Κίσσα σὶδὸ κλουβὶ ἔτρεξε να τὴν ρωτήση:

— 'Ε, Κυρὸ Κίσσα, τί ἔκανες σήμερα;

— Σοῦβρα, Βασιλόπουλό μου, (τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ Κίσσα) μιὰ κορασιά, που δὲν ἔχει ὄμοιά της ἡ Οἰκουμένη.

Και τοῦ διηγήθηκε πῶς και που τὴν ἦρε.

Τὸ Βασιλόπουλο ἔμεινε εὐχαριστημένο κι' ἡ Κίσσα τὴν ἄλλη μέρα ξαναπάη και ξανακἀθήρε σὶτην κερασιά τοῦ κῆπου της μάγνας με τὲς τρεῖς κορασιές, και τὴ στιγμή που ἡ μάγνα βγήκε σὶδὸν πλονκὸ της ἔρχισε πάλι τὰ ἴδια:

— Τὴν πρώτη πάντρευ'τη, τὴ δεύτερη πάντρευ'τη, τὴν τρίτη ὄχι!

Και λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια πέταξε ἡ Κίσσα ἀπὸ τὴν κερασιά κι' ἔγεινε ἄφαντη.

'Η μάγνα τῶν κορασιῶν, ξανακούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἰδεαστήκε, τί τάχα νᾶδελαν τὰ λόγια της Κίσσας, και χωρίς να εἰπῆ τίποτε σὶτες θυγατέρες της. πῆγε ν' ἀνταμώση τὴ γειτόνισσά της, που εἶταν μεγαλύτερή της, και της λέει τὸ και τὸ ἄκουσε

'Ακούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γειτόνισσα εἶπε:

— 'Αν ξανάρθη και ξαναεἰπῆ τὰ ἴδια να τὴ ρωτήσης: «Και τὴ να τὴν κάνω τὴν τρίτη;» Κι' ἀπὸ ἐκεῖνα που θὰ σοῦ ἀπολογηθῆ θὰ καταλάβης τί τρέχει.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ξανάρθε ἡ Κίσσα σὶτην Κερασιά κι' εἶπε τὰ ἴδια:

— «Τὴν πρώτη πάντρευ'τη, τὴ δεύτερη πάντρευ'τη, τὴν τρίτη ὄχι!»

Τότε ἡ μάγνα ρώτησε τὴν Κίσσα:

— Καὶ τί να τὴν κάνω;

— Να τὴ στείλῃς σ' ἐκεῖνο τὸ ψηλὸ βουνό, που θὰ βγῆ τὸ Βασιλόπουλο ν' ἀλαφοκνηγήση, κι' ἄμα τὴν ἰδῆ θὰ τὴν πάρη γυναῖκά του.

Και λέγοντας πέταξε σὶδὸ κλουβὶ της.

'Ακούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ μάγνα της ἔτρεξε σὶτὴ γειτόνισσά της και της εἶπε:

— Τὸ και τὸ μου εἶπε ἡ Κίσσα. Τί να κάνω;

'Η γειτόνισσα της εἶπε:

— Να τὴ στείλῃς, ἄλλὰ δὲν πρέπει να πάη μοναχὴ της. Ἄς πάρη και τὴ μικρότερη τὴ

θυγατέρα μου για δούλα της, αφού θα γείνη Βασίλισσα.

Χάρηκε και καταχάρηκε η καμμένη η μάννα, που θάκανε γαμπρό βασιλόπουλο και πηγαίνοντας σπίτι της τ' ανάφερε όλα στη θυγατέρα της, που δεν ήξερε ως εκείνη τη στιγμή τίποτε. Χάρηκε κι' η Πανέμορφη—έτσι την έλεγαν—κι' οι άλλες οι θυγατέρες της κι' αποφασίστηκε να τή στείλν στο ψηλό βουνό το Σάββατο που θάρχονταν με τή θυγατέρα της γειτόνισσας ως δούλαν.

Την άλλη ημέρα ξανάρθε η Κίσα στην κερρασιά. Βγήκε πάλε η μάννα της Πανέμορφης κι' ανυπερέβηκε.

—Τί αποφάσισες ;

Τή ρώτησε η Κίσα.

—Το ερχόμενο Σάββατο, του απολογήθηκε η μάννα της Πανέμορφης θά τή στείλω...

Έφυγε η Κίσα στη στιγμή και πάη στο Βασιλόπουλο και του είπε ότι το Σάββατο η Πανέμορφη θά βγῆ στο ψηλό βουνό.

Το Σάββατο η Πανέμορφη με τή δούλα της ξεκίνησε αρματωμένη (λαμπροφορεμένη) για το ψηλό βουνό, και κάθησε στην πλώ ψηλή κορφούλα, περιμένοντας το Βασιλόπουλο να τήν πάρη, την ίδια μέρα βγήκε στο ψηλό βουνό και το Βασιλόπουλο.

Η Πανέμορφη κι' η δούλα ξαντίκρυσαν από μακριά το Βασιλόπουλο, που έρχονταν ίσια πάνω τους. Καταχάρηκε της Πανέμορφης η καρδιά και λήγωσε από τήν εδύχια, ενώ της δούλας καταπικράθηκε και άγριεψε από τή ζήλια.

—Τ' είσαι έτσι άγριεμένη ;

Ρώτησε η Πανέμορφη τή δούλα, κι' η δούλα, χωρίς να της αποκριθῆ, της δίνει μια και τή ρίχνει στον κρεμό και πάη-πάη-πάη κοντροβαλώντας τον κατήφορο.

Σε λίγο ἤρθε και το Βασιλόπουλο και ιδόντας τή δούλα, αν και δεν του φάνηκε τόσο πολὺ ὄμορφη, ὅπως του παρίστανε η Κίσα τήν Πανέμορφη, τή λυπήθηκε ὅμως και τήν πήρε και κατέβηκε μ' αὐτὴ στο παλάτι του και τήν ἔκανε γυναῖκά του.

Όταν τήν πρωτόειδε στο παλάτι η Κίσα ξαπόρσεε, που δεν της φάνταζε ἡ ὄμορφιά της, σὰν διαν τήν πρωτόειδε στο λόγγο, ἀλλὰ «τί με μέλλει ; (εἶπε μέσα της) ἀφοῦ ἄρσεε στο Βασιλόπουλο !»

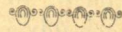
Αφήσαμε τήν Πανέμορφη να κοντροβαλείται στον κατήφορο του κρεμοῦ.

Κοντροβαλώντας-κοντροβαλώντας-κοντροβαλώντας και κατήφορο-κατήφορο-κατήφορο ὅλη τήν ἡμέρα, «μπλούμμμ !» ἔπεσε μέσα σ' ἕνα μεγάλο και βαθὺ πηγάδι, χωρίς να πάθη το παραμικρὸ κακό. Τήν ἄλλη τήν ἡμέρα ἐκεῖ που ἡ Πανέμορφη βρίσκονταν ἀπελπισμένη μέσα

στο πηγάδι βλέπει ἕνα μεγάλο σῦκλο να καταβαῖν κάτω. Δὲ χάνει καιρό, μπαίνει μες στο σῦκλο, κι' ἀμέσως ὁ σῦκλος ἄρχισε ν' ἀναβαῖν και σὲ λίγο εἶταν ἔξω ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἀνάμεσα σὲ καμμιὰ δεκαριά δούλες ἀράπισσες ! Τρομάρα αὐτὴ ἀπὸ τὲς ἀράπισσες, τρομάρα κι' οἱ ἀράπισσες ἀπ' αὐτὴ. Ἀπὸ τρεῖς λιγοθύμισαν ἀπὸ τὸ φόβο τους κι' οἱ ἄλλες ἔτρεξαν και μπῆκαν σ' ἕνα παλάτι που εἶταν ἐκεῖ κοντά.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Σὲ ποιά του Μάι χαρογγῆ

Γεννήθηκες λουλουδι ;

Ἄγνὸ, ἄγνὸ ροδόπλασμα

Ποιδι τ' Οὐρανοῦ ἀστέρι

Ἐδῶ στη γῆ σὲ ἔστειλε

Τῆ χάρι σου ν' ἀπλώσης ;

Ποιδι ἀγεράκι δρόδροσο

Γλυκὰ σὲ νανουροῦσε

Μὲ ὄνειρα δλόχρυσα

Στὸν κόσμο για ν' ἀνθήσης ;

Λουλουδί μου γλυκόχρωμο

Στὴν ὄμορφ' ἀνοιξί σου,

Βλέπεις καθάριο Οὐρανό

Και κόσμο ὅλο χάρι

Νὰ ἀγκαλιάζῃ γύρω σου

Ψεύτρας ζωῆς τὴν πλάνη,

Και ξεπετᾶς και φέρνεσαι

Σ' ἕνα θολὸ ποτάμι

Ποῦ μέσα λύνει ἡ χαρὰ

Και χάνονται οἱ χρόνοι.

Λουλουδί μου στοχάστηκες

Στὸ ροδινό σου διάβα,

Ἄνοι τῆς νεότητος τὸν ἀνθὸ

Μὲ ἀσπλαχνιὰ τινάζει

Τοῦ στεναγοῦ ὁ ἄνεμος

Μὲς στῆς ζωῆς τὸ κύμα ;

Κι' ὅτι στερφεύει ἡ χαρὰ

Και ἡ καρδιά διψάει

Όταν ἀγάπη ἀληθινὴ

Δὲν τὴν σνχροποιτίζει ;

Μὰ εἶσαι μικρὸ κι' ἀνήξερο

Στὸ φύσημα τοῦ λίβα

Και στοῦ βορριά τὴ παγωνιά

Ποῦ τὴ καρδιά μαραίνει.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΡΤΖΑΣ

★ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ ★

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

II

Εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ οἱ κεκλημένοι τῆς κ. Ἐλτζεν εἶχον συναθροισθῆ εἰς τὸ Ξ ν ο δ ο χ ε ῖ ο ν τ ὼ ν Π α ρ ι σ ῖ ω ν. Εἶχον κρατηθῆ δι' αὐτοὺς ἐν ἐστιατόριον και ἐν μικρότερον δωμάτιον παρ' αὐτὸ ὅπου θὰ ἐλάμβανον τὸν καφέ.

Η κ. Ἐλτζεν εἶχον ἀναγγεῖλει ὅτι τὸ γεῦμα δὲν θὰ ἦτο ἐπίσημον, ἀλλ' οἱ συνδεδυμένοι, γνωρίζοντας τί ἐσήμαινε τοῦτο, προσῆλθον φέροντες ὄλοι φράκ και λευκοὺς λαιμοδέτας. Ἐκείνη δὲ παρουσιάσθη ἐνδεδυμένη κομψοτάτην μεταξωτὴν ἐσθῆτα ἀνοικτοῦ ροδίνου χρώματος.

Ἀπέπνεεν ὀλόκληρος δρόσον και νεότητα. Ἐὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς προσεῖλκυσαν ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν θυμασμὸν τοῦ Σβίρσκι. Τὸ πλοῦσιον στῆθος τῆς και οἱ λευκὸτατοι ὄμοι τῆς εἶχον τὴν διαφάνειαν κόχλου μαργαροφόρου. Ἡ φαιδρότης, ἡ εὐθυμία και ἡ ἀκτινοβόλος λάμψις ἦτις τὴν διέκρινεν, ἀνήγγελλον ὅτι ἦτο γυνὴ εὐτυχῆς.

Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, ἐκτὸς τοῦ Σβίρσκι και τοῦ Σίντεν, ἦσαν προσέτι ὁ γέρον σύμβουλος Κλάτζκι μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του Σιγισμόνδου, νεαροῦ εὐπατρίδου τὸρα εἰσερχομένου εἰς τὸν κόσμο και ὁ ὅποιος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τὸ λάμπον βλέμμα του ἀπὸ τῆς κ. Ἐλτζεν ἔπειτα ὁ πρίγκηψ Βαλεριανὸς Πορτζέκι, τεσσαρακοντοῦτης ὑψηλοῦ ἀναστῆματος ἀνὴρ με φαλακρὰν και γωνιώδη κεφαλὴν ὁ κ. Βιαδρόφσκι, πλοῦσιος ἰδιοκτῆτης πηγῶν πετρελαίου ἐν Γαλικίᾳ, συγχρόνως δὲ θερμὸς λάτρης τῶν ὡραίων τεχνῶν και ἐρασιτέχνης μουσικός, καιτοι ὀλίγον εἰρων ἐν παντί τέλος ὁ Κρέσοβιτς, φοιτητῆς και προσωρινὸς παιδαγωγὸς τοῦ Ρωμόλβου και τοῦ Ρέμου, τὸν ὅποιον ἡ κ. Ἐλτζεν ἐκάλεσε μετὰ τῶν ἄλλων διότι εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Σβίρσκι.

Ἀνέκαθεν, ἰδίως ὅμως τὸρα, ἡ προσπάθεια τῆς νεαρᾶς οἰκοδοποίνης ἔτεινεν εἰς τὸ νὰ καταρτίσῃ ἕνα φιλολογικὸν σαλόνι, καθὼς ἔλεγε. Διὰ τοῦτο δὲ ἐζήτει τὸρα ν' ἀλλάξῃ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας, περιστρεφομένης εἰς τὰ ἐν τῇ Λέσχῃ τοῦ χαρτοπαιγίου διαδραματιζόμενα. Ὁ Βιαδρόφσκι τὴν ἀπεκάλει Λέσχην τῶν Σλαῶν, ὑποστηρίζων ὅτι δὲν ἤκουε σχεδὸν κανεῖς ἄλλας γλώσσας ἐκτὸς τῶν σλαυικῶν νὰ ὁμιλῶνται ἐν αὐτῇ. Κατὰ τὴν ἐν Μόντε-Κάρλο διαμονὴν του ὁ Βιαδρόφσκι ὡς κυριώτερον του ἀσχολίας εἶχε τὸ νὰ σκόπητῃ ἰδίως μὲν τοὺς συμπατριώτας του, ἐν γένει δὲ ὅλους τοὺς σλαῦους. Καὶ ὅταν μία φορὰ ἐπαιρνε δρόμον, κανεῖς δὲν τὸν ἐσταματοῦσε πλέον. Εἶχε τὸρα ἀρχίσει νὰ διηγῆται ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν Λέσχην τῆς Μεσογείου, εἰς τὰς ἑξ τὸ πρῶτ εἶχον φύγει πλέον ὄλοι ἐκτὸς ἑπτὰ ἀτόμων σλαυικῆς καταγωγῆς, οἱ ὅποιοι ἐξηκολούθουν παίζοντες λυσοδῶδες.

—Μὲ αὐτὸ τὸ πάθος γεννώμεθα. ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὴν κ. Ἐλτζεν. Εἰς ἄλλα μέρη λογαριάζουν ἔτσι : ἐννέα, δέκα, ἐνδεκα, δώδεκα κτλ. Ἐνας ἀληθῆς Σλαῦος ὅμως μετρᾷ, ἐννέα,

δέκα, φάντες, ντάμκ, ρήγας... Ναι, κυρία μου, ἐδῶ, ὅτ τὸ Μοναχὸ ἐρχεται πάντοτε τὸ ἄνθος τῆς πολωνικῆς ἀριστοκρατίας, τὸ ἀφρόγαλα μᾶλλον τῆς Πολωνίας, τὸ ὅποιον ἐδῶ μεταβάλλεται εἰς τυρί...

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ πρίγκηψ Πορτζέκι παρετήρησε μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἀνακαλύπτοντος ἀγνώστους ἀληθείας, ὅτι καθὲ πάθος τὸ ὅποιον ὑπερβαίνει τὸ μέτρον εἶνε ἐπιβλαβές· ὑπεστήριξε δὲ τούναντιόν ὅτι εἰς τὴν Λέσχην τῆς Μεσογείου ἀνήκουσι πολλοὶ διακεκριμένοι ξένοι, μετὰ τῶν ὁποίων ἀξίζει τὸν κόπον ἢ μᾶλλον εἶνε ἐπωφελὲς νὰ γνωρισθῆ, κανεῖς.

—Παντοῦ ἐξηκολούθησε λέγων, ἠμπορεῖ κανεῖς νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του. Παραδείγματος χάριν, ἐγὼ ἐγνώρισα πρὸ τριῶν ἡμερῶν κάποιον Ἄγγλον, φίλον τοῦ Τσάμπερλαιν, ὁ ὅποιος μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς πολιτικῆς μας καταστάσεως. Κι' ἐπάνω εἰς ἕνα ἐπισκεπτήριον τοῦ περιέγραφα τὴν οἰκονομικὴν και πολιτικὴν κατάστασιν τῆς πατρίδος μας καθὼς και τὰς κοινωνικὰς αὐτῆς βλέψεις. Ἐὶ ἐπισκεπτήριον, χωρὶς κάμμιναν ἀμφιβολίαν, θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἀν ὄχι τοῦ ἰδίου Τσάμπερλαιν, τοῦλάχιστον τοῦ Σώλσβαρου, τὸ ὅποιον εἶνε ἀκόμη καλλίτερον. Χωρὶς ἄλλο ὁ Ἄγγλος αὐτὸς θὰ συναντήσῃ τὸν Σώλσβαρου εἰς τὸν χορὸν τὸν ὅποιον θὰ δώσῃ ὁ ναύαρχος. Ἐεῦρετε, ὁ Τρομερὸς θὰ φωτίζεται ὀλόκληρος ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ α τ ζ ι ὀ ρ ν ο.

Ἄλλαι αὐταὶ αἱ ἀνοησῖαι εἶχον παροξύνῃ τὸν Κρέσοβιτς, ὁ ὅποιος ἦτο φθονερός και ἐμίσει τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν τάξιν ἐν ἣ ἡ θέσις του ὡς παιδαγωγοῦ τὸν καθίστα ὑποδεέστερον περιεφέρετο μὲν περὶ τοὺς ἀριστοκράτας ἐκείνους ἀλλὰ χωρὶς νὰ συγκαταλέγεται μετὰξὺ αὐτῶν. Αἱ ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου σημειώσεις τὸν ἔκαμαν νὰ ρήξῃ στρηνῆ και μοχθηρὸν καγχασμὸν, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἐλαμπεν ὡς τὸ τῆς ὑαίνης.

Και ἐπειδὴ ἡ κ. Ἐλτζεν προσεπῆθει νὰ στρέψῃ τὸν ροῦν τῆς συνομιλίας, ἐπενέθη ὁ Σβίρσκι.

—Ἐδῶ θὰ κάμουν θαυμάσια πράγματα, εἶπεν. Ὁλόκληρος ἡ ὁδὸς ἀπὸ Νικαίας εἰς Μασσαλίαν θὰ φωτισθῆ, λέγουν, με ἠλεκτρικόν. Ἡ ἰδέα ἀνήκει εἰς τὸν μηχανικὸν Δυκλώ, ὁ ὅποιος ἀπέθανε μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Ἦτο μανιακὸς με τὸν ἠλεκτρισμὸν, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε γράψῃ και εἰς τὴν διαθήκην του νὰ φωτίσσουν τὸν τάφον του με ἠλεκτρικόν.

—Ἰππερε τὰ τοῦ γράψουν αὐτὸ τὸ ἐπιτύμβιον, εἶπεν ὁ Βιαδρόφσκι : «Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του και τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς νὰ λάμπῃ ἐπ' αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων !»

Ἡ ἀστείότης αὐτῆ δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸν γέροντα σύμβουλον Κλάτζκι, ὁ ὅποιος παρετήρησεν ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα με τὰ ὅποια δὲν πρέπει κανεῖς ν' ἀστειεύεται. Ἐπωφελέθη δὲ συγχρόνως τῆς περιστάσεως διὰ νὰ ψάλλῃ τὰ ἐξ ἀμάξης κατὰ τῶν ἐπισκεπτῶν και περιηγητῶν.

—Ὅλοι και ὅλα, εἶπεν ἄνθρωποι και πράγματα, μυρίζουν ψευτοεπίδειξιν και ἀπάτην. Σὲ κάθε μέρος διαγκωνίζεται κανεῖς με μαρκτησίους και κόμητες, τὸσον πραγματικούς, ὡστε καλὸν εἶνε νὰ φυλάῃ κανεῖς ταῖς τσέπαις του ὅταν τοὺς συναντᾷ. Ὅσον διὰ τὴν εὐμάρειαν και τὴν εὐζωίαν, σχεδὸν δὲν εὐρίσκω διαφορὰν. Μὲ λύπην σχεδὸν ἐνθυμοῦμαι τὸ ἐν Βιεπρσκόβισκ σπουδαστήριον μου, τὸ ὅποιον μό-

νον του, μπορεί νὰ χωρέση πέντε δόκιμα δωμάτια σὰν κι' αὐτὸ ποὺ μῦθωσαν ἰς τὸ ξενοδογεῖον. Οἱ γίαντες μ' ἐστειλαν ἰς τὴν Νίκαιαν διὰ ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα, ἀλλ' ὁ περὶ πατρῶν ἄγγελος νὰ ἀναδίδει τὰς ἰδίας δυσχεροτάτας ἀναθυμιάσεις, τὰς ὁποίας ἀναπνεύει κἀνείς καὶ εἰς ἐν προάστειον τῆς Κρακοβίας. Ὁ ἀνεψιός μου Σιγισμύνδος ἄς τὸ ἐπιβεβαιώσῃ.

Ἄλλ' ὁ Σιγισμύνδος οὐτ' ἐπρόσεχε κἀν εἰς τὴν συνομιλίαν. Τὰ μάτια του, ἠνεφωμένα ὑπερμέτρως, προσηλοῦντο ἐπὶ τῶν λευκῶν ὤμων τῆς κ. Ἐλτζεν.

Μὰ τότε ἀλλάχτε τὸπον διαμονῆς, κύριε σύμβουλε, εἶπεν ὁ Σβίρσκι, πηγαίνετε ἰς τὴν Βορδινγκέραν. Ἡ ἰταλικὴ λάσπη μυρίζει τοῦλάχιστον καλλιτεχνίαν, ἐνῶ ἡ γαλλικὴ ἔχει δυσχεροτάτους συνειπίδας.

Ἄλλὰ σεῖς λοιπὸν διατὶ μένετε εἰς τὴν Νίκαιαν;

Διότι εἰς τὴν ἄλλην ἀκτὴν τῆς Βεντιμύλλης θὰ ἐδυσκολευθῆν πολὺ νὰ εὕρω ἐργαστήριον. Ἐὰν ἄλλως τε ἀπεφάσιζον ν' ἀλλάξω διαμονήν, προσέθηκε παρατηρῶν κρυφίως τὴν κ. Ἐλτζεν, θὰ ἐξελεγον μᾶλλον τὰς Ἀντίβας.

Ἐκείνη ἀφῆκε νὰ φανῇ ἑλαφρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς καὶ ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα. Προσέπαθε νὰ στρέψῃ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας ἐπὶ καλλιτεχνικῶν ζητημάτων καὶ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Ρουρπελμάγιερ ὡς καὶ τῶν εἰκόνων τὰς ὁποίας εἶδεν ἐν αὐτῇ πρὸ δύο ἡμερῶν. Τὰς εἰκόνας αὐτάς, εἶπεν, ὁ γάλλος δημοσιογράφος Κράους ὠνόμασεν ἔργα ξεπεσμένων ἐμπροστίου ἰστῶν.

Καὶ τί εἶνε αὐτοὶ οἱ ξεπεσμένοι; ἠρώτησεν ὁ Βιαδρόφσκι μὲ ὕφος πυρρωκιστοῦ.

Ἀκολουθεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ

Σ' ἘΝΑ ΑΓΓΕΛΟΝ

Σὲ μιὰ βραδυὰ ποῦ ἦτανε χιλοσκοκινιασμένη
ἰστὰ μᾶτα μᾶς ἐκύτταξες χωρὶς καμμιὰ φωνή
νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖλός σου, μακροταξιδευμένη,
καὶ πῆταξες ἰστὸς οὐρανοῦς ὅσον προσευχὴ ἁγνή...

ΜΗΤΣΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

ΘΕΟΣ

Μὲ δάκρυα ὄλο ἔτρεφα
μὲ ἀπόκρηφη ἐλπίδα
στὸν κόσμο κάτω γὰ ἰδῶ
Θεό, μὰ δὲν τὸν εἶδα
σὺν ἀνατόμος ἔσχια
καρδιές, ψυχές... μὰ ὄλο
ἀπάμωνα τὸ δόλο
σὲ κᾶθε μιὰ καρδιά.

Στοῦ ὄρφανοῦ τὰ δάκρυα,
σιῆς χήρας τὴν ὄρφανη,
τὸ ζήτησα, καὶ μοῦθπανε:
«ἐπάνω σὶὰ οὐράνια,
τὸ βροῖσκεῖς», ἔπάνω κῆτιαξα
μὲ μᾶτα φλογισμένα,
μὰ τ' ἄστρα εἶδα σβησμένα,
καὶ εἶδα σκοτεινεῖα.

Στὴν ἐκκλησιὰ τὸ ζήτησα
μὲ εὐλάβεια πολλή μου
ἰγονάισα τὰ πάθη μου
μαζὺ καὶ τὴ ψυχὴ μου,
μὰ εἶδα κεῖ μὲ λύπη μου
τὸ σπῆτι τοῦ Κυρίου
πῶς ἔγειν' ἐμπορίου
καὶ μόνο κατοικιά.

Καὶ τότε ἀπελπίστηκα
γὰ εὕρω ἐδῶ κάτω
Θεό!... καὶ τὸν ἐζήτησα
σὶὰ σκότη τοῦ θανάτου
μὰ καὶ ἐκεῖ μοῦ εἶπανε:
«Ὅ, τι ἔγεινε ἄς γίνῃ,
ἐδῶ δὲν ἔχει μείνει
τοῦ ἄνθρωπον σκιά!»

Ἐδῶ δὲν ἦν' οὔτε Θεό
μὰ κ' ἄνθρωπο δὲν εἶδα,
καὶ μόνος μου ἐσκέφτηκα:
«ἢ πὶὸ γλυκεῖα ἐλπίδα
κ' ἀπ' τὸ Θεό, κ' ἀπ' τ' ἀγαθὰ
εἶνε ὁ χάρος μόνος,
σβύνει τὸν κᾶθε πόνο
εὐθὺς παντωτεινά!»

2 Ἰανουαρίου 1904.

ΚΩΝΣΤ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Δὲν ἔννοιωσε τὸ ἄμοιρο τόσο μικρὸ ἀκόμα
ζεστὴ τῆς μάννας ἀγκαλιά
καὶ δὲν τοῦ ἐθέρμαναν φιλιὰ
τὸ παιδικὸ του στόμα.

Μέσα σὲ μαύρη ὄρφανιά εὐρέθη γεννημένο
κλαίει, κρύνει καὶ πεινᾷ
καὶ μέσ' ἰστὸς δρόμους τριγυρνᾷ
παννέρημο, θλιμμένο.

Τὰ δάκρυά του ἰστὸς οὐρανοῦ ἀνέδηκαν τὸ θρόνο
καὶ μέσ' ἰστὸν ὕπνο τοῦ ὄρφανοῦ
ἕνα ἀγγελοῦδι τ' οὐρανοῦ
τοῦ μίλησε μὲ πόνο.

«Δὲν θέλει ὁ καλὸς Θεός, μικρέ, νὰ ὑποφέρῃς.
Ἔλα, φτωχό μου ὄρφανό,
ἐκεῖ ψηλά ἰστὸν οὐρανὸ
παγοτεινά θὰ χαίρῃς».

Καὶ τὸ παιδάκι ἐκύτταξε τὸν ἄγγελο, ποῦ ὠμίλει
μὲ τόνο τόσο σπλαχνικό
κι' ἕνα χαμόγελο γλυκὸ
τοῦ ἀνοιξε τὰ χεῖλη.

Ἐημέρωσε καὶ τ' ὄρφανὸ ἀκόμα ἐγελοῦσε...
Ποῖος ἔρει ἄν, ἄγγελος κι' αὐτό,
μὲ ἄλλο ἀγγελοῦδι φτερωτὸ
ἰστὸν οὐρανὸ μιλῶσε!

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς αὐτὸν μ' ἐξηγηριωμένα ἐν τῆς ὀργῆς χαρακτηριστικὰ καὶ ὑψοῦσα τὸν δάκτυλον ἀπειλητικῶς :

— Πρόσεξε, Φερνάνδε, τοῦ εἶπεν. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν κρατεῖς τὴν τύχην σου ὅσ' τὰ δάκτυλά σου. Μὴ ἀπατηθῆς ἀπὸ τὰ φαινόμενα διότι ἐγάθης. Καὶ ὅταν ἀπειλῇ ἢ Ἐσμεράλδα, δὲν ἀστειεύεται, τὸ ἔξυρεις... Εἴκοσι τέσσαρες ὥραις σοῦ δίδω προθεσμία, σκέψου καὶ κάμει. Ἡ ἢ Ζουαννίτα ἢ ἐγώ... Αὐριο θὰ μοῦ πῆς τὴν ἀπόφασί σου... Ἄλλὰ σοῦ προλέγω καὶ πάλιν : Δυστυχία σου ἂν με περιφρονήσης!

Μετὰ τὰς τελευταίας λέξεις ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ. Τὸ ὑψηλὸν τῆς ἀνάστημα βαθμηδὸν ἐξηφανίσθη ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτὸς καὶ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς ὁ δοῦπος τῶν βημάτων τῆς δὲν ἤκούετο.

Ὁ Φερνάνδος ἐτυλίχθη καλῶς εἰς τὸ ἐπανωφώριον τοῦ καὶ ἔλαβεν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ὁ δρόμος ἦτο ἐρημος διαβάτων διότι ἡ ὥρα ἦτο ἀρκετὰ προκχωρημένη. Νυκτοφύλαξ τις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ παρατηρῶν περιέργως τὸν νυκτερινὸν αὐτὸν περιπατητήν.

Ἐπέραςε μὲ ταχὺ βῆμα πρὸς τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον, εἰσῆλθεν εἰς σκοτεινὸν δρομίσκον ὑπ' εὐδενὸς φανοῦ φωτιζόμενον καὶ ἐστάθη εἰς τὴν τελευταίαν πρὸς τ' ἀριστερὰ οἰκίαν.

Ἦτο διώροφος καὶ ἀθλίου ἐξωτερικοῦ, μὲ θύραν χαμηλὴν καὶ πολλαχοῦ ἐφαρμένην. Ἐκτύπησε βιαστικὰ μὲ τὸ χερί του καὶ ἐν παράθυρον τοῦ υπογείου ἠνοιχθή.

— Σὺ εἶσαι Φερδινάνδε; ἠκούσθη γλυκεῖα γυναικεία φωνή.

— Ἐγώ, Ζουαννίτα, ἄνοιξε.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ Φερδινάνδος εἰσῆλθε. Μόλις ὅμως ἐπανεκλείσθη, μία σκιά, ἀμυδρῶς διαγραφομένη εἰς τὸ σκότος τοῦ δρομίσκου, προὐχώρησε μὲ ταχὺ καὶ ἐλαφρὸν βῆμα, ἔφασε παρὰ τὸ πρὸ ὀλίγου ἀνοιγὲν παράθυρον καὶ ἐκεῖ προσκολλησάσα τὸ οὖς ἤκουεν ἀπλήστως.

— Τὴν εἶδες λοιπόν, Φερνάνδε; ἠκούετο εὐκρινῶς ἡ φωνὴ τῆς Ζουαννίτας. Ἦλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν πρὸ σοῦ ὥρισε μόνη;

— Ναί, φίλη μου, ἦλθε καὶ ἐπὶ ὦραν ὀλόκληρον ἤμην ἠναγκασμένος ν' ἀκούω τὰς γελοίας ἐρωτοτροπίας τοῦ τέρατος αὐτοῦ καὶ νὰ στερῶμαι τῆς γλυκείας συντροφιάς σου, ἀγάπη μου. Μίαν ὥραν ὀλόκληρον μ' ἐκράτει ἐκεῖ ὄρθιον καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἠσθάνθη ὅτι ἐδυσφόρου. ἔφυγεν, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ ἠπείλησεν ὅτι θὰ κατεστρεφόμεν, ἂν αὐριον τὴν ἰδίαν ὥραν δὲν τῆς ἐδίδα εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν.

— Ὡ, Φερνάνδε μου! ἀνεφώνησε περίτρομος ἡ Ζουαννίτα, εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸ κάμῃ!... Μὴ τὴν παροργίσῃς... Ἐξυρεις τί καταχθόνιον πλάσμα εἶνε, ἔχει μορφὴν ἀγγέλου καὶ καρδίαν δαίμονος... Λέγουν ὅτι ἐφόνευσεν ἕνα ἐραστὴν τῆς καὶ ἐδηλητηρίασεν ἄλλον, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ... Εἶσαι εἰς ὁμοίαν θέσιν μὲ τὸν δεῦτερον... Θὰ διατάσῃ, νομίζεις, νὰ σε καταστρέψῃ; Διαθέτει κα-

ταχθόνια μέσα... Προχθὲς μὲ ἠπείλησεν ὅτι θὰ μοῦ ρίξῃ βιτριόλι 'στὸ πρόσωπο, ἂν δὲν παρητούμην τοῦ ἐρωτῶς σου... Καὶ θὰ τὸ εἶχε κάμει ἂν δὲν ἐφοβείτο τὸν νόμον... Ἄλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμῃ, θὰ προτιμήσῃ ἀσφαλέστερον μέσον, τέτοιο, ποῦ νὰ μὴ φανῇ ἢ ἐνοχῇ τῆς.

— Ἀλλοίμονον ἂν ἐγώ, ἄνδρας, τὴν ἐφοβοῦμην... Μὴν ἀκούς, Ζουαννίτα μου, τὰ λόγια... αὐτὴ τὰ διαδίδει ἐπίτηδες διὰ νὰ σε φοβίσῃ... Αὐριον τὴν ἴδιαν ὥρα ὅσ' τὴν ἴδιαν θέσι ποῦ μιλούσαμε ἀπόψε θὰ τῆς πῶ: Ἀγαπᾷ τὴν Ζουαννίταν καὶ σὲ περιφρονᾷ!

Ἡ ἔξωθι τοῦ παραθύρου σκιά ἀνεσιρτήσεν ἀλλὰ συγκατῆσασα τὴν ὀργὴν τῆς δὲν ἀφῆκε τὴν θέσιν τῆς. Ἦδη ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Ζουαννίτας.

— Ὡ! μὴ τὸ κάμῃς, Φερδινάνδε, πρὸς Θεοῦ!.. Δι' ἀγάπην μου μὴ τὸ κάμῃς... Θὰ τὴν παροργίσῃς καὶ ξυρεις τί πορεῖ νὰ κάμῃ ἀγαπᾶσα γυνή... Ἐὰν σὲ ἀνῆρπαζον ἀπὸ τῆς ἀγκάλης μου θὰ ἐγενόμεν τίγρις, ἐγώ ἢ τόσον ἡσυχος, ἢ τόσον ἀγαθὴ, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ κακοποιήσω ἕνα μυρμηκί... Πόσον μᾶλλον ἢ Ἐσμεράλδα μὲ τὴν κακοῦργον ψυχὴν τῆς!.. Ἐπειτα δὲν γνωρίζεις ποίαν τεραστίαν ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ Φουέγκο;... Κάνένα ἄλλον δὲν ὑπακούει ὁ λέων ἐκτὸς αὐτῆς... Καὶ νομίζεις ὅτι συνεννοοῦνται... Τοῦ ὀμιλεῖ ἐκείνη καὶ ὁ λέων τὴν ἀκούει, τὸν διατάσσει καὶ αὐτὸς ἐκτελεῖ... Καὶ ἔπειτα—λησμονεῖς, Φερδινάνδε;— αὐριον πρέπει νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ κλουβί του νὰ παίξῃς βιολοντέλλο!... Ἐνῶ ἀκόμη καλά καλά δὲν τὸν ἐδάμασες... Ὡ Φερδινάνδε μου, κατὶ προαίσημα μοῦ λέγει ὅτι δυστύχημα θὰ σοῦ συμβῇ... Φερδινάνδε, φοβοῦμαι!

— Ἀδύνατον, ἀδύνατον, Ζουαννίτα μου! Ματαιῶς μὲ παρακαλεῖς... Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἀλλὰ ἡ ἀνδρική μου ἀξιοπρέπεια δὲν μοῦ ἐπιτρέπει οὔτε νὰ σκεφθῶ τὸν φόβον ἐν αἰσθάνεσαι... Τὸν φόβον αὐτὸν δὲν τὸν ἠσθάνθη οὐδ' ὅταν ἄσπλος καὶ μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐστάθη ἐνώπιον αἰμοδιψοῦς τίγρεως καὶ τὴν ἐβλεπον προχωροῦσαν ἐνώπιόν μου, ἐτόιμην νὰ μὲ κατασπαράξῃ... Τὸ βλέμμα μου οὐδόπως ἐδειλίασεν ἀλλὰ κατῶρθωσε τὸ ναντίον νὰ τὴν ὑποτάξῃ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ τρόμος οὗτος τῶν ἰθαγενῶν τῆς Βεγγάλης ἐσύρετο ἐνώπιόν μου ἐν ὑποταγῇ. Ὁ ἰνδὸς, ὅστις μοὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ὀδηγὸς κατὰ τὴν περιήγησίν μου, εἶχεν ὠχριάσει ἐν τοῦ τρόμου, ὅταν δὲ κατόπιν εἶδε τὴν τίγριδα τρέμουσαν πρὸ ἐμοῦ ἔπεσε καὶ μὲ προσεκύνησεν ὡς θεόν! Καὶ θέλεις τώρα νὰ φοβηθῶ παρ' ἐνὸς τιθασσευμένου λέοντος!.. Μὴ με θεωρῆς ἀνάνδρον, Ζουαννίτα μου, καὶ πρὸ πάντων μὴ μοῦ λέγεις τοιούτους μύθους... Ἄλλ' εἶνε προτιμώτερον, νομίζω νὰ κλείσω αὐτὰ τὰ ρόδινά σου χεῖρ μὲ τὰ δικά μου... Κι' ἔτσι θὰ παύσουν νὰ μου λέγουν αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ με λυποῦ... .

Ἡκούσθη ὁ κρότος διπλοῦ φιλήματος. Ἡ σκιά ἀνηγέρθη ὡσεὶ ἐλατῆριον τι τὴν ὄθησεν. Ἄν ὑπῆρχε φῶς εἰς τὸν δρόμον, θὰ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν λύσαν ἦτις ἦτο ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Ἐκίνησεν ἀπειλοῦσα τὸν δάκτυλον πρὸς τὴν οἰ-

κίαν καὶ ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν συνεσιγμένων ὁδῶν τῆς :

— Πολὺ καλά, Φερνάνδε, μὲ περιφρονεῖς, εἶπες!... Λοιπὸν μάθε ὅτι ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ με περιφρονήσῃ κανεὶς ἀτιμωρητέ!... Ὑπέγρψες ἀπόψε τὴν θανατικὴν καταδίκην σου!

Καὶ μὲ τὸ αὐτὸ ἐλαφρὸν καὶ ταχὺ βῆμα, δι' οὗ εἶχεν ἔλθει, ἐξηφανίσθη εἰς τὸ σκότος τοῦ δρομίσκου.

* *

Ὁλόκληρος ἡ Σεβίλλη συνωθεῖτο τὴν ἐπομένην ἔξωθι τοῦ θηριοτροφεῖο τοῦ Δὸν Ἀντώνιο-Ἰ-Περέιρα. Τὸ οἰκοδόμημα μὲ τὰς εὐρυτάτας στοὰς ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον στηθῇ οἱ κλωβοὶ τῶν θηρίων, εἶχεν ὑπερπληρωθῆ καὶ ὅμως ὑπῆρχεν ἐτι ζήτησις εἰσιτηρίων, ἅτινα εἶχον ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἐξαντληθῆ.

Πελώρια καὶ πολυτελεῖ προγράμματα, καλλιτεχνικῶς εἰκονογραφημένα, ἀνήγγελλον τὴν τελευταίαν ἀποχαιρετιστήριον παράστασιν, εὐεργητικὴν ὑπὲρ τοῦ συμπαθοῦς δαμαστοῦ Φερνάνδου Φερνανδέξ, ὅστις θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ Φουέγκο, τοῦ μεγαλοπερσοῦς λέοντος τοῦ Ἀτλαντος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀκόμη τελείως δαμασθῆ, καὶ ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ θὰ ἐπαίξεν ἐπὶ βαρβίτου τρεῖς Ἰσπανικὰς μελωδίας.

Τὸ πρόγραμμα ἀνήγγελε καὶ ἄλλα ἀκόμη θαυμάσια, ἀρκοῦντα νὰ διεγείρουν τὴν περιέργειαν λαοῦ πολὺ ὀλιγώτερον φιλοθεάμονος. Ἰδίως ὅμως ἐξῆπτε τοὺς Ἰσπανοὺς ἡ ἀγγελθεῖσα εἰσόδος εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ Φουέγκο, ὅπου κανεὶς εἰσέτι δὲν εἶχε τολμήσει νὰ εἰσέλθῃ, ἐκτὸς τῆς Ἐσμεράλδας, τῆς ὠραίας δαμαστρίας, τὴν ὁποίαν ὁ λέων ὑπερηγάπα.

Τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν τὰ γυμνάσματα τῶν θηρίων ἤρχισαν. Οἱ διάφοροι δαμασταὶ καὶ δαμάστριαι ἐξετέλεσαν θαυμασίως ὅ,τι εἶχεν ἀγγελοθῆ ἐν τῷ προγράμματι, ἀλλὰ τὸ πλῆθος πολὺ ὀλίγον ἐπρόσεχεν, ἀναμένον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὠραίου Φερνάνδου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ καταστάλαγμα τῆς σοφίας χιλιάδων χρόνων εἶνε τὸ Δίκαιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο πρῶτα ἀπὸ τῆ Ρώμης ἐκίνησε γιὰ νὰ πλημμυρῆσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλῆθη, τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν τὴν τιμωρία τοῦ ἐγκληματία ὄχι ἀπὸ τὸ ἴδιο τῆς τὸ χερί, καὶ ἐσκέφθησαν ὅτι τὸ ἀδίκημα ποῦ μᾶς γίνεται, ὅταν τιμωρεῖται ἀπὸ ἐμᾶς, εἶνε ἐγκλημα, καὶ ὅταν τὸ τιμωρῇ ὁ νόμος ὀνομάζεται δικαιοσύνη. Ἄλλὰ πολλὰς φορὰς αὐτὴ τῆ δικαιοσύνη τῆ βλέπουμε παραμορφωμένη τόσο ὥστε ἀμφιβάλλομε γιὰ μίαν στιγμὴν ἂν εἶνε αὐτή.

Δὲν εἶμαι νομομαθὴς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πῶ περισσότερα, ἀλλὰ γνωρίζω τὸ νόμον ἐκεῖνο ποῦ ὀνομάζεται συνείδησις λογικὴ, γνωρίζω ὅτι πολλὰς φορὰς μόνος μου καταδίκασα τὸν ἑαυτὸ μου χωρὶς νὰ προοτρέψω ποτὲ μου ὅτ' ἀδικαστήρια τῆς πατρίδος μου, καὶ γνωρίζω ὅτι κ' ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος καὶ πρὸ πάντων ὡς συγγραφεὺς ἀποτελῶ ὄχι μικρὸ μέρος ἐντὸς τῆς δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖο τώρα εἶνε σὲ ἀποσύνθεσι γιὰ ν' ἀνοίγουν μὲ μεγαλειότερη εὐκολία αἱ θύρες τῶν φυλακῶν καὶ γιὰ νὰ στένεται συχνότερα ἡ λαίμητόμος.

Ὅταν ἀπὸ ἕνα ἔθνος λείψῃ τὸ ἠθικὸ δικαστήριον, τὸ ἄλλο ὅ,τι καὶ ἂν κάνῃ, ὅσο κι' ἂν καταδικάζῃ, ὅσο κι' ἂν τιμωρῇ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Τιμωρεῖται μόνη ἡ ὕλη καὶ ὄχι τὸ πνεῦμα, ὁ ἄνθρωπος ποῦ ὀπλιζει τὸ χερί καὶ φονεῖται καὶ ὄχι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠθικῶς ληστεύει, τυραννεῖ καὶ γίνεται αἰτία πολλῶν θανάτων. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸ στηρίγμα ἐκεῖνο, χάνεται μαζὶ μὲ τοὺς λειτουργοὺς τῆς, οἱ ὁποῖοι νομίζουν καμμίαν φορὰ πῶς κάνουν τὸ καθήκον τοῦ ἐκεῖ ποῦ πράττουν ἕνα ἀδίκημα ἔστω κι' ἐλάχιστον.

Παράδειγμα αὐτοῦ εἶνε ἡ ὑπόθεσις ἐνὸς δικαστικοῦ κλητῆρος Πατρῶν, τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπεράσπισιν εἶχε ἀναλάβει ὁ κ' Βασίλειος Ἀντωνόπουλος, ὁ ὁποῖος τόσα καὶ τόσα ὑπόθεσις ὄχι μόνον γιὰ τὴν ρητορικὴν του δεινότητα, διὰ τὰς βαθεῖας νομικὰς γνώσεις του, ἀλλὰ γιὰ κείνο τὸν ἀνθρωπισμὸν, γιὰ κείνη τὴν ἀγάπην καὶ γιὰ τὸ σεβασμὸν στοὺς νόμους τῆς πατρίδος των.

Εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπισιν ἐκείνη γιὰ νὰ τάξῃ τὸν καθένα σὴν θέσιν του, γιὰ νὰ δεῖξῃ ποῖα εἶνε τὰ καθήκοντα τοῦ καθένα. Τέτοια πράγματα φαίνονται μικρά, ἂν εἶνε μεγάλα. Κάθε μῆρα βλέπουμε νὰ γίνωνται αὐτὰ καὶ νὰ περνοῦν ἀπαρατήρητα, νὰ γίνωνται αὐτὰ τὰ ἀδίκηματα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους καὶ νὰ κινουὴν τὴν ἀγανάκτησιν ἐκείνων ποῦ εἶνε προωρισμένοι γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀγόρευσις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ κ' Ἀντωνοπούλου μαρτυρεῖ πόσον ὁ νέος αὐτὸς γνωρίζει τὴν ἐπιστήμην του, πόσον αἰσθάνεται τὸ καθήκον του, πόσον σέβεται τοῦ νόμου τῆς πατρίδος του. Ὁ τέλειος ἄνθρωπος ἐνώθη μὲ τὸν ἀληθινὸν ἐπιστήμονα γιὰ νὰ πῆ μίαν ἀλήθειαν, νὰ ὑποδείξῃ ἕνα ἀδίκημα καὶ γιὰ νὰ κάμῃ κι' ἐμᾶς, ποῦ ἔχουμε ταχθῆ γιὰ νὰ φωτισώμε, νὰ αἰσθανθοῦμε μίαν ὄχι μικρὴ ἱκανοποίησιν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΜΑΡΜΑΡΥΓΑΙ

Ἐξεδόθησαν νέαι Μ α ρ μ α ρ υ γ α ῖ ἐξαντληθεῖσες τῆς α' καὶ β'. ἐκδόσεως αὐτῶν. Αἱ νέαι αὗται Μ α ρ μ α ρ υ γ α ῖ εἰς μεγαλιότερον σχῆμα καὶ λαμπρῶς εἰκονογραφημένα φέρουσιν ὅλους νέας ἐρωτήσεις.

Αἱ Μ α ρ μ α ρ υ γ α ῖ, ὡς πάντες εἰξεύρουσιν, εἶνε μικρὰ τετράδια περιέχοντα ἐρωτήσεις μὲ τόπον ἀπέναντι διὰ τὰς ἀπαντήσεις καὶ προωρισμένα διὰ τὴν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν μας ἀνταλλαγὴν, ἥτις γίνεται ὡς ἐξῆς.

Ὁ συνδρομητὴς ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ μετὰ τίνος θὰ μᾶς γράψῃ τοῦτο καὶ ἡμεῖς θὰ δημοσιεύσωμε τὴν πρότασιν του εἰς τὸν «Ἐσπερον». Π. χ. ὁ Α' ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ Μ α ρ μ α ρ υ γ α ῖ μετὰ τοῦ Β'. Ἐὰν ὁ Β' δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγὴν, θὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐν τετράδιον συμπληρωμένον ἀφοῦ πρῶτον σημειώσῃ ἐπ' αὐτοῦ διὰ μολυβδίδου. «Πρὸς τὸν Α' κατὰ πρότασιν του». Τὸ τετράδιον τοῦτο θ' ἀποστείλωμεν, ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἐπιθεωρήσωμεν, εἰς τὸν Α'. ὁ ὁποῖος θὰ ἀποστείλῃ διὰ τοῦ ἰδίου μέσου πρὸς τὸν Β'. τὸ ἰδικόν του τετράδιον, ἐφ' οὗ θὰ ἔχῃ γράψῃ καὶ πάλιν διὰ μ ο λ υ β δ ῖ δ ο ς : «Πρὸς τὸν Β' τοῦ ὁποῖου ἔλαβον τὸ τετράδιον».

Τὰ πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας στελλόμενα τετράδια πρὸς διεκπεραίωσιν δύνανται νὰ στέλλωνται ὡς ἔντυπα ἐντὸς κινητῆς ταινίας μὲ ἐν μονόλεπτον γραμματόσημον. Τιμὴ ἐκάστου τεύχους ἐλευθέρου ταχυδρομικοῦ τέλους ὠρίσθη λεπ. 15. Δέσμη ἐκ 15 τετραδίων δραχ. 2. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς χρυσόν.

Β. ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Από της σήμερον παρατίθεται η προθεσμία του «Μεγάλου Διαγωνισμού Έργαφής Συνδρομητών» (εις όν έχον δικαίωμα να λάβουν μέρος άπαντες οι υπάρχοντες ήδη συνδρομηταί και οι νέοι τῆ ενεργεία άλλων έγγραφομένοι ως και τ' αδελφια των συνδρομητών και όστις σκοπόν έχει την αύξησιν του φύλλου) μέχρι της 1' Απριλίου ε. ε.

ΟΡΟΙ

είναι οι εξής :

1) Δέον να έγγραφώσι πεντακόσιοι (500) νέοι συνδρομηταί να αύξηθῆ τὸ φύλλον όλοι θα εκδίδεται ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΙΟΝ η ΤΡΙΣ του μηνός ητοι κατά τὸ νέον έτος 1904 θα εκδοθῶν φυλλάδια 36 αντί 24. Έάν δέ έγγραφοῦν και τριακόσιοι (300) ακόμη νέοι ητοι τὸ όλον 800 τότε τὸ φύλλον θα εκδίδεται και με ΕΞΟΦΥΛΛΟΝ.

2) Δέον τριακόσιοι (300) τουλάχιστον εκ των υπάρχόντων ήδη συνδρομητών να ανανεώσουν την συνδρομήν των.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Είς τοῦτον τὸν διαγωνισμόν θα δοθῶν εἴκοσι (20) μεγάλα ἄν έγγραφοῦν 500 νέοι συνδρομηταί και τριάκοντα δύο (32) ἄν έγγραφοῦν 800, ως εξής :

Όστις έγγράψῃ 25 συνδρομητάς θα λαμβάνῃ μέγα βραβεῖον όπερ θα είναι ἡ δημοσίευσίς της εικόνας του ἐν τῷ «Έσπερῷ» εκ φωτογραφίας του ἢν θα μᾶς αποστείλῃ. Πρὸς δὲ θα ἔχη τὸ δικαίωμα α) να διαθέσῃ τρεῖς (3) τόμους «Έσπερον» του πρώτου έτους. β) να δημοσιεύσῃ τρεῖς ὅ, τι θέλει εἰς τὰς «Μικρὰς Δημοσιεύσεις» δωρεὰν και γ) θα λάβῃ δωρεὰν ἕνα τόμον εκ της «Βιβλιοθήκης του Ιουλίου Βέρν».

Εκτός των ανωτέρω βραβείων θα δοθῶν και πολλά μικρότερα ητοι :

1) Είς τὸν έγγράφοντα δέκα (10) συνδρομητάς θα δίδεται 1 μνησιστόρημα και 2) Είς τὸν έγγράφοντα δεκαπέντε (15) δύο μνησιστορήματα.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Πρὸς δὲ ὁ έγγράφας και ἡ έγγράφασα τὸς περισσότερους συνδρομητάς μεταξὺ των 500 ἢ 800 θα λάβωσι τὸ κορυφαῖον βραβεῖον

ΩΡΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Ο κ. Κουεντιάδης πηγαίνει να φωτογραφηθῆ. — Εσύρσι, λέγει ὁ τὸν φωτογράφον, σκοπέω να δώσω τὴν φωτογραφίαν μου ὁ τὴν ἐρωμένη μου... — Α! ἐνόησα, λέγει ὁμοειδιῶν ὁ άλλος, θα προσπαθήσω να σᾶς βγάλω ὅσο καλλίτερα μπορέσω... — Δὲν εἶν' αὐτό... Ἰσα-ἴσα θέλω, γὰρ να μὴν ἴδοῦν τὴν εικόνα οἱ γονεῖς της και με καταλάβουν, να με φωτογραφῆτε τοιοτοτρόπως ποῦ να μὴ με γνωρίζει κανένας!

ητοι θα κηρυχθῶσιν ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ του «Έσπερον» και θα δημοσιευθῶσι και πάλιν αἱ εἰκόνας των ἐν τῆ πρώτῃ σελίδι τιμητικῶς και εκτός των ανωτέρω βραβείων και δικαιωμάτων ἄτινα θα έχωσι, θα κηρυχθῶσι και ΗΓΕΜΟΝΕΣ όλων των συνδρομητών και συνδρομητριῶν μας.

Ός ἡγεμόνες θα έχωσι πολλὰ δικαιώματα, ἄτινα θα δρίσωμεν ἄμα εκδοθῶν τὰ ἀποτελέσματα του παρόντος διαγωνισμοῦ. Ός εδεργεται δὲ τὸ δικαίωμα να ἐπιφέρωσιν οἰανδήποτε ὠφέλιμον καινοτομίαν ἢ τι ἄλλο ἐπινοήσωσι καλόν. Ός βλέπουσι πάντες ὁ «Έσπερος» κατά τὸ δεύτερον έτος θα είναι πολὺ καλλίτερος ἢ τὸ πρώτον και τερπνότερος μὲν δι' ὄλων των ανωτέρω ἄτινα ἀνεφέραμεν και των πολλῶν διαγωνισμῶν και άλλων νέων ἄτινα ἡ διεύθυνσις κρατεῖ πρὸς τὸ παρὸν μυστικὰ ἵνα τὰ παρουσιάσῃ ἀργότερα ως ἔκπληξις, ὠφελιμώτερος δὲ διὰ της καλλιτέρας ὕλης ητις θα δημοσιεύεται κατά τὸ τρέχον έτος ἀφοῦ πλέον ὁ «Έσπερος» θα αύξηθῆ. Εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι θα κατορθωθῆ τοῦτο καθόσον είναι τίποτε ἕκαστος των υπάρχόντων συνδρομητών να έγγράψῃ 2 ἢ και 3 νέους.

Η Διεύθυνσις

«ΕΣΠΕΡΟΣ»

Παρακαλοῦνται οι κ.κ. συνδρομηταί του «Έσπερον» ὅπως ἐμβάτωσι τὴν συνδρομήν των ἄμα τῆ λήψει του παρόντος φύλλου, ἵνα μὴ διακοπῆ ἡ πρὸς αὐτοῦς ἀποστολὴ του φύλλου και ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι του δικαιώματος της συμμετοχῆς εἰς τὸ «Λαχεῖον των δώρων» του «Έσπερον».

Οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες να λαμβάνωσι τὸν «Έσπερον» κατά τὸ ἀρξάμενον Β' έτος παρακαλοῦνται να ἐπιστρέψουν τὸ ἄνὰ χεῖρας φύλλον, ἄλλως θα θεωρηθῶσιν συνδρομηταί.

Ἀγγέλομαι βιβλία και περιοδικὰ ὅσων ἤθελεν ἀποσταλῆ τῆ Διεύθυνσις ἀντίτυπον.

Δεχόμεθα διαφημίσεις καταστημάτων, ἐκδόσεων κ.λ.π. ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ. Ὁ «Έσπερος» κυκλοφορῶν ἐφέτος εἰς 2,000 ἀντίτυπα είναι τὸ μόνον κατάλληλον ὄργανον διαφημίσεως.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρὸς τὸν «Έσπερον», οἰανδήποτε και ἂν είναι αὐτή, δέον να προσάγῃται τῷ πληρώνοντι ἀποδείξις φέρουσα τὴν σφραγίδα του Περιδικοῦ, ἐντυπον αὔξοντα ἀριθμόν και τὴν ὑπογραφὴν κάτωθι του Διευθυντοῦ, ἄλλως ἡ πληρωμὴ είναι ἄκυρος. Μόνον διὰ τὸς κάτωθι ἀναφερομένους κ.κ. Ἀνταποκριτάς ἡμῶν γίνεται ἐξαιρέσις και τὸς Εἰσπρακτοράς ἡμῶν τὸς φέροντας δελτίον ἀναγνωρίσεως ὑπογεγραμμένον ὑπὸ του ἡμετέρου Διευθυντοῦ και φέρον τὴν σφραγίδα του «Έσπερον».

Ὁ πρώτος τόμος του «Έσπερον» πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας και εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον των υἱῶν Ἀνίστη Κωνσταντινίδου (Πλατεῖα Συντάγματος) ἄδικοτος μὲν ἀντὶ δρ. 4 διὰ τὸ ἐσωτερικόν και φρ. γρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικόν, χρυσόδικοτος δὲ ἀντὶ δρ. 6 διὰ τὸ ἐσωτερικόν και φρ. γρ. 7 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Οἱ συνδρομηταί οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὰς ἐχούσας Ἀνταποκριτάς μας πόλεις δύνανται να συννεοσῶνται και μετ' αὐτῶν διὰ περισσοτέραν ευκολίαν των.

Ἐπιστροφαί μετὰ τὸ δεύτερον φύλλον δὲν είναι δεκταί.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

- Έν Καλάμιας ὁ κ. Ἀλ. Κωνσταντινίδης (Τελώνης)
Έν Πάτραις ὁ κ. Ἰωάν. Ν. Φακῆς (ὁδὸς Κορίνθου)
Έν Τρικκάλους (Θεσ.) ὁ κ.Κ. Παντολέων (Δικηγόρος)
Έν Κερκύρα ὁ κ. Βασ. Ἡλιόπουλος (Ξεν. ὁ «Αγ.) Γεώργιος»)
Έν Κόμη ὁ κ. Ε. Ρωπαῖτης (Έμπορος)
Έν Σύρω ὁ κ. Μικὲς Λούδης (Έμπορος)
» » Ἡ Δίς Ἐλένη Α. Βοηλῆ.
Έν Χαλκίδι ὁ κ.Θ. Φαρμακκίδης (Συμβολαιογράφος)
Έν Ὑδρα ὁ κ. Μιχ. Ευδίας (Έλληνοδιδάσκαλος)
Έν Αἰγίψ ὁ κ. Θάνος Μπιτσάκος.
Έν Θῆρα ὁ κ. Ἰάκωβος Βαρότσης.
Έν Ἀργεῖ ὁ κ.Τάκης Πλατανίτης.
Έν Ῥαιδεσιῶ ὁ κ. Γεώργ. Γούναρης (Έμπορος)
Έν Σαρφούντι ὁ κ. Γεράσιμος Ἀννινός.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυθέντος τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1903 πρὸς εὔρεσιν των λύσεων των ἐν τοῖς φύλλοις Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 1903 δημοσιευθειῶν 40 Π. Ἀτκήσεων.

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Βασιλεὺς του Ἄργους, 35 και ἑρώτας, 35.

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀρχάγγελος, 33.—Δίς Πίτσα Παπαμανώλη, 30

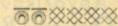
Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Βράχος της Φρεαττύος, 29.—Ὀλιμμένη Καρδιά, 27, και Ποδηλάτης, 24.

Ἔστειλαν προσέτι ὀρθὰς λύσεις και οι εξής : Ἐνδοξος Θαλασσοπάρος, 22.—Δεισδαίμονα, 18.—Ἄ. Καντώνης, 15.—Δίς Ὀλγα Ζαφειρίου και Πεθαμμένος Ζωντανός, 12.—Ὀνειροπόλος Ψυχῆ, 7.—Τζέννυ, 5.—Μαγευτικὴ Ποσειδωνία, 3.—Φένντε-Σιέκλ, 2.

Σημ. Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθεως.

Συγχαίρομεν ἅπαντας τὸς βραβευθέντας και ἰδιαιτέρως τὸς δύο τυχόντας του πρώτου βραβείου, οὗς παρακλοῦμεν να μᾶς ἀποστείλωσι τὴν φωτογραφίαν των ἵνα δημοσιεύωμεν τὰς εἰκόνας των.

Η Διεύθυνσις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Σπυρ. Καχριμάνη, Πειραιᾶ. Δραχ. 80 ἀντίτιμον 20 νέων συνδρομητῶν ἐλήφθη και σε ευχαριστοῦμεν ἀπείρως, φίλτατε Κύριε, διὰ τὸς τόσους κόπους οὗς καταβάλλετε ὑπὲρ της προόδου του «Έσπερον».

Ἀγγελίς με νέους συνδρομητάς ἐλήφθη, φιλιτάτη Καλύδη της Ἐρημίτιδος' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Συνδρομὴ ως και ποιήματά σου ἐλήφθησαν, φίλτατε Πλάτανε' ευχαριστοῦμεν.

Καν Ἐλένην Σδορώνου, Σάμου. Ποιήματα ἐλήφθησαν' ευχαριστοῦμεν.

Συνδρομὴ σου ἐλήφθη, φίλτατε Βράχε της Φρεαττύος, κ. Ἰ. Φαρμάκη και Δίδες Ζωῆ Γεωργίτσα και Ἄσ. Γάτου' σᾶς ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Δίδα Κ. Βριώνη, Πειραιᾶ. Συνδρομαί ἐλήφθησαν' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Σε ευχαριστοῦμεν πολὺ, φίλτατε Ξενιτευμένη Ναυτόπαι, διὰ τὴν νέην συνδρομήν σου.

Στέφ. Μώτην, Πειραιᾶ. Διὰ τὸς τόσους νέους συνδρομητάς πολὺ σᾶς ευχαριστοῦμεν.

Ἰ. Ε. Ρωπαῖτην, Κόμην. Συνδρομαί ἐλήφθησαν' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Συνδρομαί, φιλιτάτη Φιλόγελως Κόρη, ἐλήφθησαν' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Ἰ. Ζαχαρόπουλον, Σύρον. Συνδρομαί ἐλήφθησαν' ευχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Συνδρομὴ κ.λ.π. ἐλήφθησαν, φίλτατε Ἀρχηγὲ της Πατρομινέτας' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Κωνστ. Παντολέοντα, Τρίκαλα. Ἀγγελία με 35 νέους συνδρομητάς ἐλήφθη και σᾶς ευχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Φ. Ἐγκολφόπουλον, Μῶλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη' ευχαριστοῦμεν.

Δίδα Ἐλένην Κηρύκου, Ἐνταῦθα. Δρ. 16 ἐλήφθησαν' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Κ. Μουμουτζῆν, Πειραιᾶ. Συνδρομὴ και ἔργον σας ἐλήφθη' ευχαριστοῦμεν.

Ἄ. Ἡλιόπουλον, Τσορωτά. Συνδρομαί και ἔργον σας ἐλήφθη' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Δίδα Οὐρανίαν Μακρῆ, Βάρναν. Συνδρομὴ σας ως και ἀντίτιμον Μαρμαρυγῶν ἐλήφθη' ευχαριστοῦμεν πολὺ.

Πολὺ σε ευχαριστοῦμεν, φίλτατον Γλυκοχάραγμα, διὰ τὸν νέον συνδρομητήν. Ἔργα σας ἐλήφθησαν.

Παρατήρησις σας, φίλτατον Λαγωνικό, ἐλήφθη ὑπ' ὄψει μας.

Γρ. Λύτσιαν, Πειραιᾶ. Διὰ τοὺς νέους συνδρομητὰς πολὺ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, φιλότατη Κινητήριος Δύναμις εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φίλτατον Ἀλυτον Αἰνιγμα, διὰ τοὺς τόσους νέους συνδρομητὰς καὶ λοιποὺς κόπους οὓς καταβάλλεις ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπέρου».

Ποίημα διὰ τὸν διαγωνισμὸν ἐλήφθη, φίλτατε Ὑπερχλωριόυχε Κασσίτερε.

Συνδρομὴ καὶ ἀντίτιμον Μαρμαρυγῶν ἐλήφθη, φιλότατη Ἀμμώδης Ἀκτὴ εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Μαρμαρυγαὶ σταλήσονται προσεχῶς διότι ἐξητηλήθησαν ὅλαι αἱ τοῦ ἔτους 1903.

Σ. Φραγκίσκου. Ἐνταῦθα. Διὰ τοὺς νέους ἐγγραφέντας πολὺ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Ἐγχρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἄνθος Ἀλόης (δρ. 1 ἐλήφθη), Φιλόπατρις Ἀργεῖα, Ἑλπινίκη, Ἀργεῖα Καλλονή, Ἀγαμέμνων, Ἐλεούσα Καρδία, Ναύτης τοῦ Ἀργολικοῦ, Ἐραστής τῆς Σελήνης, Ἀκτινοδόλον Ὀνειρον, Βελλερεφόντης, Φούδια, Γερωντοκόρη, Λευκὴ Ἀράρης, Λαμπαδιάς, Ἴος, Ἄδρα τῆς Φρεαττύος καὶ Λευκὸς Κρίνος.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ἡ Φιλόγελως Κόρη μετὸν κ. Θ. Κοντόν, Ἐρημίτιδα, Πόντιον Κῦμα (ὄνομαστί) καὶ Τζέννου.—Ὁ Λευκὸς Ἀράρης μετὸν Φιλόγελων Κόρη, Χρυσὴν Καρδίαν καὶ Δίδα Στέλλαν Σίμου.—Ὁ Βελλερεφόντης μετὸν Φιλόγελων Κόρη καὶ Χρυσὴν Καρδίαν.—Ὁ Ἐραστής τῆς Σελήνης μετὸν Δεισδαίμονα, Ἐρημίτιδα, Φιλόγελων Κόρη, Τζέννου καὶ Ἰουλιανὸν Μοντὴ.—Ἡ Δεισδαίμονα μετὸν Μιμόζαν, Ὁχρὰν Σελήνην, Λαγωνικό, Ἀνεμοζάλην, Χάριτα, Ἀμάραντον, Ναυτικὴν Ἑλλάδα, Μαραμένην Ἀμυδαλιάν, Ἀπογοητευθεῖσαν, Ἀνιχνεύτριαν Καρδίαν, Χαλασμὸν Κόσμου, κ. Ἄ. Γιαχνην, Μυροδόλον Ἄνοιεῖν καὶ Δίδα Θάλειαν Κ. Παυλάτου.—Ἡ Ἀμμώδης Ἀκτὴ μετὸν Γ. Ν. Κ. τὸν Πατέρα (Ἑλληνιστί, Γαλλιστί καὶ Ἀγγλιστί) καὶ Θλιμμένην Καρδίαν.—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων μετὸν Μιμόζαν, Κάλυκα Ρόδου, Ἀνεμώνην καὶ Ἴον τῶν Δασῶν.—Ἡ Κινητήριος Δύναμις μετὸν Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχήν.—Ἡ Χάρις μετὰς Δίδας Εὐγ. Ζαχαράκη, Ἀργ. Ἡλιάδου, Χρυσασπίδα, Συριανόν, Φάϊδ-ο-κλόκ, Ἄλυτον Αἰνιγμα καὶ κ. Γ. Καραγιαννόπουλον.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πατρομινέτας μετὸν Συριανὸν Τσακινάκι (μετὰ τὰρχικά, εἰ δυνατόν), Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, Ἀμάραντον (ὄν γνωρίζει), Χρυσασπίδα, Φιλόγελων Κόρη (ὡς καὶ C. Postales) καὶ ὅλας τὰς ἐκ Σύρου συνδρομητριάς ὄνομαστί.—Ἡ Πάλλουσα Καρδία μετὸν Δεισδαίμονα, Χρυσὴν Καρδίαν καὶ ὅλα τὰ Ἄνθη.—Τὸ Ὀνειρον μετὸν Κῦμα τοῦ Φαλήρου, Ἀρχηγὸν τῶν Πονεμένων Καρδιῶν καὶ Ἀγκάθι.—Τὸ Λαγωνικό μετὸν Χρυσασπίδα, Φιλόγελων Κόρη καὶ Φάϊδ-ο-κλόκ.—Ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ μετὸν Συριανὸν Τσακινάκι, Ἐρμῆν, Λαγωνικό, Μυροδόλον Ἄνοιεῖν, Δίδα Εἰρ. Στεργίου, Χαλασμὸν Κόσμου, Τρελλὸν Ἐρωτα καὶ κ. Δ. Μωραΐτην.

Χαιρετισμοὶ πληροφορίαι καὶ Π. Ἀσκήσεις εἰς τὸ προσεχές.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 20, 22, 23 καὶ 24 τοῦ 1903.

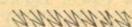
131) Ἄργος—στολή=Ἄργος-όλι. 132) Ἀμασις (ἄμα—σῆς) 133) Βέλος—ἔλος. 134) Ὁ ἔλων μεγαλιέτερο κεφάλι. 135) Τὰ μῆλα. 136) Τὸ μὲν χειμερι-

νὸν εἶναι κενὸν ὅταν εἶναι κρύο, τὸ δὲ θερινὸν εἶναι κρύο ὅταν εἶναι κενόν. 137) Χόλος, τεύχος, χοῖρος, σχολιον, χορεύω. 138) Πάτραι, ΣΥρος, ΝέΡων, Μα-ρὸΚον, ἩφαῖΣτας.

139) Σικᾶγον (Σῦ—κᾶγῶ—ν). 140) Ἐσπερος (ἔσ—πέρ—ός). 141) Ἄτλας—τάλας. 142) Σπῦρος—σπεῖρα. 143) οἱ Κουρεῖς=οἰκουρεῖς. 144) Ἡ Μυῖρα=ἡμέρα. 145) ΙΩΣΗΦΙΝΑ (Ἰμέσα, Ὡλένη, ΣΗρες, Ἰνεὺς, ΝΑθαναήλ. 146) Φειδῶ ὡς θερίζει ὅστις σπείρει φειδωλῶς. 147) Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μῆ ἔχοντος. 148) Σοφὸν τὸ σαφὲς οὐ τὸ μῆ.

149) Μῆν—ὡς (Μίνως). 150) Χαρὰ—Ἀρά. 151) Ὁ Φίλιππος. 152) ΑΡΗΣ (Αἰνεῖας, Ῥήγος, Ἡραϊστος, Σχεδία). 153—155) Τὰ ἐν οἴκῳ μῆ ἐν δῆμῳ.—Μῆ ἔπαῖρου ἐπὶ γένει.—Ἡ λεπτότης εἶναι τὸ ἄνθος τῆς ἀρετῆς. 156—158) Ὁ Ἐσπερος εἶναι τὸ τερπνότερον καὶ λιανέπαυγόν περιοδικόν.—Οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα οὐδὲν πεπαιδευμένης ψυχῆς.—Ἡ παιδεία τοῖς ἀνθρώποις δευτέρως ἤλιος ἔστιν.

159) Μῦτα—ἴα. 160) Πάτμος—Ἄτμος. 161) Ὁ Αἰόλος—ἔωλος. 162) Λεωσθένης, Λυσίας, Θήρα, Σκῦρος. 163) ΣΙΑΜ (Σ, εἰς, φᾶΑκο, χρῆΜατα 164) Διὰ τῶν Κ καὶ Υ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Κῦμα, κοῦφος, σῦκον, καυλός, πεῦκα, Σικυῶν=ΥΟΥ ἌΒΙ=θυμοῦ κράτει. 165—168) Νόει καὶ τότε πράττει.—Ζήσης βίον κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῆς.—Κολοῖς παρὰ κολοῖ ἴζανει.—Ἡθλον εἶδον ἐνίκησα. 169—170) Ὁ μετὰ θάρρους ἐπιμένων νικᾷ.—Ἐσο καθάριος ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἰδιαίτεροι συμφωνοῖται]

Ἀνταλλάσσω φωτογραφίαις καὶ Μαρμαρυγὰς πάντοτε ὄνομαστί. Διεύθυνσις: Σπ. Γ. Καχριμάνην, Γραφεῖα «Ἐσπέρου». Ἀθήνας.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυνσις: Ἐρωτευμένην Καρδίαν. Γραφεῖα «Ἐσπέρου». Ἀθήνας.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυνσις: Ἐλεούσαν Καρδίαν, Poste-Resnante. Λεβίδειαν.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυνσις: Κ. Μισσηλίδην, Poste-Resnante. Ἀθήνας.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυνσις: Ἄ. Παπαδημητρακόπουλον, Χαϊρεφώντος 4. Ἀθήνας.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυνσις: Ἄνοικτὴν Καρδίαν, Γρα εἶα «Ἐσπέρου». Ἀθήνας.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Δίδα Μοριέτταν Κ. Χορβάτη. Ἀθήνας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΔΗΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. καὶ 2-5. μ.μ.

Ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν 13.

ΑΡ ΝΟΥΒΩ

Τρέξατε ὅλοι εἰς τὴν σχολὴν τοῦ κ. ΙΩΑΝ. ΤΖΙΤΖΑΝὰ μάθετε τὸν νέον χορὸν ἄρ-νουβῶ.